

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Va succeir amb el teatre. Amb la irrupció del cinema, els escenaris van iniciar el sinuós i llarg camí de la decadència. I, com tantes altres espècies d'animals en perill d'extinció, la gent del teatre tastava en pròpia carn la darwiniana lluita per la supervivència. Allò de la selecció natural i la capacitat d'adaptació dels éssers vius a les canviants formes de l'existència. I els actors, els dramaturgs, els escenògrafs, els sastres, els músics, les maquilladores, els il·luminadors, els acomodadors i les taquilleres es

van refugiar en el cinema i les seves sales d'exhibició, on un gran llençol blanc estès al sol de la càmera cinematogràfica, els oferia l'escalf imprescindible per tirar endavant...

Coses de la vida, irònica per pur avorriment, avui són les pantalles qui perillen. Aquell gran llençol blanc va camí de convertir-se en fòssil. O, si més no, en mocador per a les llàgrimes (de cocodril?) de la gent que viu de l'exhibició pública de les pel·lícules que fan aquells descendents teatrals que, fa cent anys, van haver d'emigrar de l'escenari al plató, i d'allí a les pantalles.

Si vostè, amable lector, és dels que surt de casa i se'n va a una de les 18

pantalles comercials de la ciutat de Lleida (a sumar les 32 de la resta de la província), es trobarà, fit a fit, amb un spot d'estètica thrillera tèrbola que ens posa el cor en un puny amb l'apocalíptic missatge que la pantalla que estem mirant té les hores més comptades que la sobredimensionada Fira de Frankfurt.

Tot seguit, un "Fin" blanc sobre negre, pretén fer-nos sentir allò que el pobres dinosaurs havien d'experimentar moments després que el famós meteorit tenyís de negre les seves vides silvestres.

Si vostè, amabilíssim lector/a és cinèfil (no voldria dir que dinosauri, excus me!) de soca-rel, sàpiga que

zapaterista. Segons la seva guerra de guerrilles (gremial) contra la Llei del Cinema d'immediata promulgació, el monstre que amenaça la supervivència de les pantalles espanyoles té nom: Quota de Pantalla (el 25% de pel·lícules espanyoles han de sortir en pantalla).

Després blasmen contra les cinc "majors" nord-americanes que decideixen les pel·lícules que nosaltres, súbdits de l'amontillat Pepe i de l'imperi audiovisual ianqui, hem de veure, de grat per força...

Mentrestant, abans d'ahir, una sala lleidatana va haver de plegar veles i ningú no ha sortit al carrer per protestar per la seva desaparició. Llei de vida. O de vídua.

Raiane 14-10-07